

Sygn. akt III AUa 1825/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
Sędziowie:	SSA Marta Sawińska (spr.) del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans
Protokolant:	st.sekr.sądowy Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2014 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **W. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W..**

o spłatę emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W..

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt VII U 1508/13

o d d a l a apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Marta Sawińska (spr.)
-------------------------------------	-------------------------------	---------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.03.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpoznaniu wniosku z dnia 20.12.2012r. odmówił W. W. uchylenia decyzji z dnia 12.10.2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. nr 153 poz. 1227) prawo do emerytury za okres od 1.10.2011r. do 21.11.2012r.

Od powyższej decyzji wnioskodawczyni wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego w Poznaniu, domagając się jej zmiany poprzez uchylenie decyzji z 12.10.2011r w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od 01.10.2011r. do 21.11.2012r. oraz wypłatę zawieszony emerytury od dnia 01.10.2011r. do 21.11.2012r.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 r. dokonano zmiany zaskarżonej decyzji i zobowiązano pozwanego do podjęcia wypłaty emerytury za okres od 1.10.2011 r. do 21.11.2012 r.

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W. W. urodzona w dniu (...), w dniu 16.04.2010 r. złożyła wniosek o emeryturę, pozostając w zatrudnieniu w Ośrodku Pomocy (...) w K..

Decyzją z dnia 23.04.2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującej prawo do emerytury od dnia 01.04.2010 r.

Decyzją z dnia 12.10.2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych z urzędu (na podstawie art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw) wstrzymał odwołującej wypłatę emerytury od dnia 1.10.2011r. z powodu kontynuowania zatrudnienia.

Decyzją z dnia 14.01.2013r. organ rentowy na wniosek odwołującej podjął wypłatę emerytury o od 22 listopada 2012 r.

Po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 12.10.2011r. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12 orzekł, że art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Tak sformułowana teza orzeczenia znajduje rozwinięcie w końcowej części uzasadnienia, dotyczącej skutków wyroku, gdzie Trybunał Konstytucyjny jednoznacznie stwierdza, **że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.** (a więc po uchyleniu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a przed wejściem w życie tak samo brzmiącego art. 103a tej ustawy).

Po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny odwołująca złożyła w dniu 20.12.2012r. wniosek o wznowienie postępowania i wypłatę zawieszony emerytury od 01.10.2011r. do 21.11.2012r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 25.03.2013r. organ rentowy odmówił wnioskodawczyni uchylenia decyzji z dnia 12.10.2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 21.11.2012r.

W tak ustalonym – bezspornym - stanie faktycznym sąd uznał odwołanie za zasadne.

Sąd wskazywał, że rozstrzygnięcie sprawy sprowadzało się do ustalenia, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasadnie odmówił uchylenia decyzji z dnia 12.10.2011r w części, w jakiej decyzja ta zawiesza wypłatę emerytury odwołującej w okresie od 01.10.2011r. do 31.08.2012r.

Sąd podnosił, że zgodnie z art. 145a § 1 kpa można żądać wznowienia postępowania w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na

podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 145a § 2 kpa).

Na podstawie art. 151 § 1 kpa organ administracji publicznej, o którym mowa w art. 150, po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 § 2 wydaje decyzję, w której:

- 1) odmawia uchylecia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1 lub art. 145a, albo
- 2) uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1 lub art. 145a, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy, żądanie wznowienia postępowania, oparte na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., w którym uznano za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP w pewnym zakresie przepis art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest zasadne.

Wstrzymanie wypłaty świadczenia emerytalnego odwołującej nastąpiło na podstawie przepisu art.28 ustawy z dnia 16.12.2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art.103a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uznanego następnie przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 13.11.2012r. K 2/12 za niezgodny z Konstytucją RP. Ziściła się zatem przesłanka uzasadniająca uchylecie decyzji wstrzymującej wypłatę emerytury, o której mowa w art. 145a § 1 Kpa w zw. z art. 151 § 1 pkt. 2 Kpa.

Zachowany został również termin, o którym mowa w art. 145a § 2 Kpa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy tylko daty, od której ma zastosowanie orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego.

Organ rentowy podnosi, że decydujące znaczenie dla możliwości uchylecia decyzji w tej części ma data ogłoszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, tj. 22.11.2012r.

W ocenie Sądu stanowisko pozwanego nie jest zasadne.

W orzecznictwie przeważa pogląd, że orzeczenia Trybunału są skuteczne ex tunc. W wyroku z dnia 20.05.2008r. I CSK 379/08 Sąd Najwyższy stwierdził, że problem skuteczności orzeczeń Trybunału należy rozważać na poziomie wykładni funkcjonalnej i w powiązaniu z pozycją ustrojową Trybunału.

W wyroku z 24.01.2006r. Sąd Najwyższy w sprawie I PK 116/05 wskazał, że Sąd, który stwierdzi, że orzeczenie wydane zostało na podstawie obowiązującego aktu prawnego, ma przesłankę do innego rozstrzygnięcia sprawy uznając, że choć akt ten obowiązywał, to nie powinien być zostać w sprawie zastosowany, co okazało się dopiero po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7.12.2000r., sygn. akt III ZP 27/00, stwierdzając, że akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, nie powinien być stosowany przez Sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 21.02.2013r. III AUa 41/13 (dotyczącym spornego wyroku TK) stwierdził, że w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany, poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (vide także

wyrok NSA w Warszawie z dnia 17.11.2010 r., I OSK 108/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2007 r., III PK 96/06, OSNP 2008/5-6/61, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13.10.2011r., sygn. III AUa 451/11).

Przedstawione stanowisko Sąd Okręgowy, podziela w całej rozciągłości, co uzasadnia zmianę zaskarżonej decyzji a w konsekwencji wypłatę odwołującej zawieszzonego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc i powołanych przepisów prawa materialnego w pkt 1 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał pozwanego do podjęcia wypłatę emerytury odwołującej za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

Apelację od powołanego orzeczenia wywiódł pozwany organ rentowy, domagając się zmiany orzeczenia i oddalenia odwołania.

Zarzut apelacji objął naruszenie art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12.

W uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia apelujący naprowadzał , że art.190 ustawy zasadniczej jest niejasny i nieprecyzyjny. Utrata mocy obowiązującej przepisów następuje z chwilą wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego , orzeczenie ma bowiem charakter konstytutywny. Utrata mocy obowiązującej nie oznacza unieważnienia aktu prawnego.

Odwołująca wniosła o oddalenie apelacji pozwanego .

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego jest bezzasadna.

Na wstępie Sąd Apelacyjny wskazuje, że w pełni akceptuje ustalenia faktyczne i rozważania prawne zaprezentowane przez Sąd I instancji .

Okoliczności przedmiotowej sprawy są bezsporne. Organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia odwołującej od dnia 1 października 2011 r., gdyż nie został rozwiązany stosunek pracy. Podstawą tego rozstrzygnięcia, jak też wyroku Sądu Okręgowego był art. 103a wskazanej ustawy, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższy przepis został dodany z dniem 1 stycznia 2011 r. przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726). Regulacja ta oznaczała, że prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do świadczenia emerytalnego.

Wprowadzone do systemu emerytalnego rozwiązanie budziło wątpliwości świadczeniobiorców co do zgodności z Konstytucją. W rezultacie w przedmiotowej sprawie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w przytoczonym już powyżej wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 (Dz. U. z 2012 r. poz. 1285) orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r.

Mając na uwadze treść i zakres apelacji rozstrzygnąć należy wyłącznie zakres skutków derogacyjnych niekonstytucyjnego przepisu, w szczególności czy przepis niekonstytucyjny traci moc *ex tunc* (od początku jego wejścia w życie), czy też *ex nunc* (od momentu stwierdzenia jego niekonstytucyjności).

Niewątpliwie poruszona problematyka skuteczności wyroków Trybunału Konstytucyjnego należy do zagadnień skomplikowanych i mogących budzić wątpliwości.

Jak wynika z analizy wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanego w sprawie K 2/12 utrata mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu nie została odroczone w czasie, a zatem rozważenia wymaga, czy w takim razie należy automatycznie stwierdzić utratę mocy obowiązującej przepisu ze skutkiem *ex tunc*.

W doktrynie ukształtowały się dwa przeciwstawne stanowiska. Pierwsze reprezentuje pogląd znajdujący oparcie w założeniu wynikającym z treści art. 190 ust. 1 Konstytucji, zgodnie z którym orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Skoro więc przepis traci moc z określoną datą, to znaczy że do tego czasu wywiera skutki prawne (tak uważa apelujący).

Z drugiej strony istnieje ugruntowane stanowisko głoszące, iż przepis traci swój byt *ex tunc*, a więc od początku jego obowiązywania. Ma to miejsce w sytuacji, gdy sam tryb uchwalania ustawy był wadliwy.

W tym miejscu trzeba zwrócić uwagę na treść uzasadnienia wyroku TK z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K2/12. Otóż Trybunał zauważył, że w toku prac legislacyjnych pierwotnie nowelizacja miała obejmować osoby przechodzące na wcześniejszą emeryturę. Z uwagi na zmianę zakresu zastosowania tej nowelizacji zostały podniesione uwagi krytyczne odnośnie konstytucyjności tego rozwiązania, wobec czego nowelizacja objęła osoby, które uzyskały prawo do emerytury bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W dalszej kolejności trzeba zauważyć, że nie tylko doktryna, lecz także orzecznictwo Sądu Najwyższego formułuje stanowisko zmierzające w kierunku niestosowania przepisu niekonstytucyjnego do stanów faktycznych, w których formalnie nie dokonano jeszcze derogacji. Na poparcie tej tezy można odwołać się do postanowienia SN z dnia 7 grudnia 2000 r. w sprawie sygn. III ZP 27/00, OSNP 2001/10/331, zgodnie z którym akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą nie powinien być stosowany przez sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału.

Podobny pogląd wypowiedział Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 września 2001 r., II UKN 542/00, OSNP 2003/11/276, stwierdzając że sąd drugiej instancji, który rozstrzyga sprawę po stwierdzeniu niezgodności przepisu ustawy z Konstytucją, nie może pominąć stanowiska Trybunału Konstytucyjnego i oddalić apelacji od wyroku, który został wydany przez sąd pierwszej instancji na podstawie przepisu niezgodnego z Konstytucją.

W kolejnym wyroku z dnia 12 czerwca 2002 r., II UKN 281/01, Sąd Najwyższy zaprezentował stanowisko, że nie jest usprawiedliwioną podstawą kasacji zarzut zaniechania zastosowania obowiązującego w dacie wyrokowania przepisu ustawy, który następnie został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją. Orzecznictwo Sądu Najwyższego co do tego, że przy rozpoznawaniu środka odwoławczego sądy nie powinny stosować przepisu prawa, który został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, jest jednolite. Zaprezentowana linia orzecznictwa SN jest stabilna i prowadzi do wniosku, że utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją co do zasady oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma generalnie skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (vide także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., V CO 43/08, LEX nr 564856, wyrok z dnia 21 listopada 2006 r., II PK 42/06, LEX nr 950622; wyrok NSA w W. z dnia 15 listopada 2006 r., II OSK (...), Lex 318307; wyrok SN z dnia 10 listopada 1999 r., I CKN 204/98, OSNC 2000, Nr 5, poz. 94; wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r., II CKN 632/98, nie publ.).

Nie można pominąć, że w postanowieniu SN z dnia 13 stycznia 2009 r., II PO 8/08, wyrażono stanowisko, iż po wznowieniu postępowania na podstawie art. 4011 § 1 k.p.c., Sąd stwierdzając, że orzeczenie wydane zostało na

podstawie obowiązującego aktu prawnego, ma jednocześnie przesłankę do innego rozstrzygnięcia sprawy, uznając, że choć akt ten obowiązywał, to nie powinien być zastosowany, co okazało się dopiero po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego (LEX nr 738350). W uzasadnieniu orzeczenia SN wskazał, że akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, nie powinien być stosowany przez Sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału.

Przyjęcie rozumowania odmiennego sprowadza się do konieczności formułowania podstawy prawnej wyroku na podstawie niezgodnego z Konstytucją przepisu ustawy wprowadzającej w życie obowiązek wstrzymania emerytury w stosunku do osoby, która nie rozwiązała stosunku pracy. Niekonstytucyjność przepisu ustawowego z istoty rzeczy jest stwierdzana po okresie jego obowiązywania, w sytuacji w której regulacja wywarła negatywny skutek w sferze praw jednostki. Nie można dzielić uprawnień skarżącej do emerytury na okres do dnia ogłoszenia wyroku TK (zasadne wstrzymanie świadczenia) i po dniu ogłoszenia wyroku Trybunału (wznowienie prawa do świadczenia). Warto w tym miejscu podkreślić, że wznowienie prawa do wypłaty świadczenia nie wymaga od sądu określenia szczególnych przesłanek, lecz stwierdzenia jedynie faktu wstrzymania prawa do świadczenia. W konsekwencji odwołująca ma prawo do uzyskania świadczenia, które zostało jej wstrzymane w sposób niezgodny z prawem. Skutek retroaktywny orzeczeń Trybunału powinien w szczególności dotyczyć sytuacji, gdy wykonanie wyroku nie wymaga zmian legislacyjnych.

Rozstrzygając sporne zagadnienie wypada też zauważyć, że tle stanów faktycznych wywołanych orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., w sprawie K 2/12 zapadły orzeczenia wskazujące jednoznacznie na retroaktywny skutek wyroku TK (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 lutego 2013 r., II AUa 41/13, LEX nr 1280645; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 17 kwietnia 2013 r., w sprawie sygn. III AUa 1202/12, Lex 1306033).

Reasumując powyższe rozważania, stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzi do derogacji uznanych za niezgodne z Konstytucją przepisów ze skutkiem ex tunc.

Mając na uwadze całość zaprezentowanej argumentacji orzeczono o oddaleniu apelacji pozwanego jako bezzasadnej na podstawie art.385 k.p.c.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Marta Sawińska (spr.)
-------------------------------------	-------------------------------	---------------------------